

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 7. ledna 2026 v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Smrže a soudců Mgr. Petra Hovorky a JUDr. Roberta Fremra odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. října 2025 č. j. 2 T 7/2025-446, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný [jméno] [příjmení] podle § 360 odst. 1 trestního zákoníku

odsuzuje

k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního řádu se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. října 2025 č. j. 2 T 7/2025-446 byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným jednáním spočívajícím v tom, že ačkoliv byl dlouhodobým a opakovaným uživatelem návykových látek, znal jejich účinky na svůj organismus, svou psychiku, v souvislosti s psychiatrickou hospitalizací a v průběhu ambulantní psychiatrické léčby byl edukován o abstinenci, předepsanou medikaci užíval intermitentně, dle zdravotnické dokumentace některé léky spontánně vysadil, přestože byl poučen o rizicích spojených s užíváním návykových látek a nedodržováním medikace, neboť toxickou psychózu již v minulosti prodělal, vědomě se uvedl do stavu intoxikace, přičemž žádný duševní chorobný proces neměl vliv na jeho rozhodování o užívání psychoaktivních látek a důsledky tohoto stavu mohl předpokládat, přesto v blíže

nezjištěné době předcházející skutku požil psychoaktivní látky, a to zejména kokain, extázi a alkohol, kdy nejméně během dne a noci předcházející skutku konkrétně užil tři tablety extáze, cca 0,5 gramu kokainu, vypil dva alkoholické koktejly, dva panáky vodky a celou placatku vodky, v důsledku čehož u něj došlo k vymizení rozpoznávacích a ovládacích schopností vlivem toxické psychózy, a v tomto stavu, s přítomným paranoidním bludem, následně dne 22. 3. 2025 kolem 04:00 hodin v ulici Rumunská, v Praze 2, zastavil projíždějící vozidlo zn. Ford Galaxy, [registrační značka], označené jako taxi, které řídil poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], přičemž na zadním sedadle se již nacházel zákazník [jméno] [jméno] [příjmení], [datum narození], a sedl si na sedadlo spolujezdce, v průběhu jízdy v křižovatce ulic Americká x Uruguayská v Praze 2, v úmyslu usmrtit poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], tohoto bez jakékoli předchozí slovní interakce neočekávaně a náhle napadl pravou rukou, ve které držel skleněný střep z uraženého hrdla láhve, o přibližné délce 5 cm, kdy poškozeného tímto střepem udeřil do levé části krku, a tímto jednáním způsobil poškozenému řeznou ránu levé horní části krku délky 3 cm, zasahující do podkoží, do hloubky maximálně 5 mm a řeznou ránu levé horní části krku délky 5,5 cm, nezjištěné hloubky, probíhající směrem do levé zadní části krku, tedy poranění vyžadující odborné lékařské ošetření spojené s omezením běžného způsobu života po dobu kolem 10 dní, kdy útok vedl na krk, kde se nacházejí životně důležité orgány, zejména velké cévy, což je i laikovi známo, a v uvedené lokalitě probíhá zejména vnější krční (hrdelní) žíla (věna jugularis externa), což je povrchově probíhající žíla, k jejímuž poranění není nutná příliš velká intenzita působícího ostrého násilí, a v důsledku jejího poranění mohlo dojít ke smrti poškozeného v souvislosti se vzniklou vzduchovou embolií a následnou srdeční zástavou, což by vedlo k bezprostřednímu ohrožení života, přičemž k takovému následku nedošlo díky rychlé reakci poškozeného, který zastavil a vozidlo opustil.

2. Toto jednání bylo právně posouzeno jako zločin opilství dle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, za který byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání čtyř let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

3. Dále mu bylo podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku uloženo ochranné opatření, a to ochranné protialkoholní a protitoxikomanické léčení v ambulantní formě.

4. Současně mu byla v rámci adhezního řízení podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost zaplatit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, IČ: 471 14 321, se sídlem Roškotova 1225/1, 140 00 Praha 4, majetkovou újmu ve výši 5 449 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ode dne následujícího po dni právní moci rozsudku do zaplacení, a podle téhož zákonného ustanovení mu byla uložena i povinnost nahradit poškozenému [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč.

5. Se zbytkem svého nároku na náhradu škody byl poškozený [jméno] [příjmení] podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

6. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný [jméno] [příjmení] ve lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání, které odůvodnil prostřednictvím své obhájky Mgr. [jméno] [příjmení].

7. Odvolání směřuje jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu a do výroku o náhradě škody. Zdůrazňuje, že vůči právnímu posouzení jeho jednání trestným činem opilství žádné námitky neuplatňuje. Vyslovuje však nesouhlas s právní kvalifikací činu jinak trestného, kterého se měl ve stavu nepřičetnosti dopustit, jako pokusu zvláště závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1, § 140 odst. 1 tr. zákoníku. Rozporuje, že jakýkoli útok směřovaný na oblast krku by měl být automaticky vyhodnocen jako pokus vraždy, k čemuž následně uvádí příklady z judikatury. Konkrétně pak v tabulce porovnává projednávanou věc s podobným případem co do způsobu spáchání, kdy pachatel zaútočil na oblast krku poškozeného nožem, který však soudy právně kvalifikovaly, „pouze“ jako pokus těžkého ublížení na zdraví (nikoliv pokus vraždy) a pachateli uložily trest odnětí svobody v délce 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let.

Dále uvádí další případy, kde podstatně závažnější skutkový děj byl rovněž hodnocen jako „pouhé“ (těžké) ublížení na zdraví, nikoliv pokus vraždy a pachatelům byl uložen nepoměrně nižší trest než v jeho případech.

8. Zmiňuje také, že ke zranění poškozeného znalec uvedl, že odpovídá ze soudně- lékařského hlediska ublížení na zdraví, přičemž si je ale vědom, že to u posouzení pokusu trestného činu (činu jinak trestného) nemusí hrát roli. Lokalizace zranění a intenzita útoku již však zásadní roli hrají. Uvádí, že poškozený měl na krku zjištěny dvě rány, z toho ta delší byla méně hluboká než rána kratší, což následně potvrdil i znalec. Z hlavního líčení podle něho současně vyplynulo, že právě až na samém okraji delší pouze povrchové rány (škrábnutí) probíhá zmíněná vnější krční žíla, což znalec názorně zakreslil. Současně pak z nákrešů a fotografií vyplývá, že vzdálenost vnější krční žíly od kratší a hlubší rány je značná. Zdůrazňuje také, že poškozený byl při útoku nehybný, nenastaly žádné úhybné manévry, do útoku nikterak nezasáhl a nijak jej neovlivnil. Co se týče intenzity vedeného útoku, znalec tuto posoudil jako malou až střední, což zcela odpovídá výsledku samotného poškozeného, který intenzitu útoku vnímal stejně. Z výše uvedených důvodů tedy podle něho nelze dospět k právní kvalifikaci činu jinak trestného v podobě pokusu vraždy a není možno dovozovat srozumění obžalovaného s následkem v podobě smrti poškozeného.

9. Dále zmiňuje, že znalkyně uvedla, že u něho byl přítomný paranoidní blud, ve kterém se domníval, že je na něj útočeno několika početnými skupinkami osob (Romů) a cítil se ohrožen, a právě v tomto stavu sáhl do odpadkového koše, vytáhl láhev, kterou rozbil a hrdlo láhve si vzal na svou obranu. Před domnělými útočníky prchal pryč a nastoupil do projíždějícího vozidla taxi. Poté co usedl a rozhlédl se, opětovně ve svém dezorganizovaném myšlení a bludech měl za to, že v autě sedí další Romové, kteří se ho snaží unést a zabít. Právě v tomto stavu paranoidních bludů, pocitu ohrožení, obav z únosu, napadení a zabití jednou ránou zasáhl poškozeného a způsobil mu zranění v oblasti krku. Z uvedeného je zřejmé, že argument soudu prvního stupně, že mohl poškozeného říznout např. pouze do ruky, je irrelevantní, neboť je zřejmé, že ve výše uvedeném stavu nebyl schopen takto racionální úvahy, a navíc mu vzhledem k jeho obavám obrana ve formě „pouhého“ říznutí do ruky nemusela připadat dostatečná a účinná k odvrácení domnělého útoku.

10. Dále se ohrazuje proti poslední větě výroku o vině, která uvádí, že k takovému následku (tzn. ohrožení života v souvislosti s rizikem vzduchové embolie a následné srdeční zástavy) nedošlo díky rychlé reakci poškozeného, který zastavil a vozidlo opustil. Obžalovaný ho však zasáhl jednou ránou, na kterou poškozený nijak nereagoval, přičemž následně jeho útok ustal a opuštění vozidla ze strany poškozeného tudíž nemělo žádný vliv na to, že u něho nedošlo ke vzduchové embolii.

11. Má tedy za to, že se soud prvního stupně dostatečně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, když celou řadu z nich zcela pominul. Současně nesprávně vyhodnotil rozhodné skutkové okolnosti, přičemž jím učiněné skutkové závěry jsou v rozporu s provedeným dokazováním, které vyústilo v nesprávné právní posouzení a nepřiléhavou právní kvalifikaci činu jinak trestného.

12. K uloženému trestu pak uvádí, že i pokud by ke změně ve výroku o vině nedošlo, tak i v tomto případě je uložený trest nepřiměřeně přísný. Sám soud konstatoval, že neshledal žádné přitěžující okolnosti, když záznam v rejstříku trestů nemá povahu odsouzení ve smyslu § 42 písm. q) tr. zákoníku, současně však shledal hned několik okolností polehčujících. I zde odkazuje na rozhodovací praxi soudů, a to konkrétně se zaměřením na ukládání trestů v případě trestného činu opilství, na základě které dospěl k závěru, že jemu uložený trest je neadekvátní a nepřiměřeně přísný.

13. K výroku o náhradě škody uvádí, že přiznaná výše nemajetkové újmy by měla korespondovat s právní kvalifikací činu jinak trestného. Za situace, kdy čin jinak trestný není podle něho možno kvalifikovat jako pokus vraždy, ale jako čin svou povahou mírnější, měla by úměrně tomuto závěru být snížena i výše přiznané nemajetkové újmy poškozenému.

14. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a znovu sám rozhodl tak, že jej uzná vinným trestným činem opilství podle § 160 odst. 1 trestního zákoníku, v rámci kterého se dopustil činu jinak trestného v podobě ublížení na zdraví. Za to aby mu pak uložil trest odnětí svobody s podmíněným odkladem na soudem stanovenou zkušební dobu, ochranné léčení protialkoholní a protitoxikomanické v ambulantní formě, jakož i povinnost zaplatit poškozené zdravotní pojišťovně majetkovou újmu ve výši 5 449 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení a povinnost zaplatit poškozenému nemajetkovou újmu v penězích ve snížené částce oproti částce uvedené ve výroku o náhradě škody v napadeném rozsudku.

15. Pro případ, že by odvolací soud ponechal výrok o vině v napadeném rozsudku nezměněn, navrhuje, aby odvolací soud zrušil výrok o trestu z napadeného rozsudku a uložil mu trest odnětí svobody na samé spodní hranici trestní sazby.

16. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, jakož i zákonnost postupu řízení, jež jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zabýval se i tím, zda napadený rozsudek a jemu předcházející řízení nevykazují vady, jež odvoláním vytýkány nejsou, avšak mohly by mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno, a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné toliko v části směřující do výroku o uloženém trestu.

17. Jak odvolací soud zjistil, přípravné řízení i řízení před soudem prvního stupně proběhlo v plném souladu s odpovídajícími ustanoveními trestního řádu, přičemž všechna procesní práva obžalovaného, zejména jeho právo na obhajobu, byla dodržena; v tomto směru ostatně ani žádné odvolací námitky uplatněny nebyly.

18. Soud prvního stupně si v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. zajistil dostatečné důkazní podklady pro zákonné meritorní rozhodnutí a tyto v hlavním líčení náležitě provedené důkazy podle zjištění odvolacího soudu hodnotil na základě své volné úvahy jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech vzájemných souvislostech tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a na základě logického myšlenkového postupu pak učinil správné skutkové závěry. Vůči průběhu skutkového děje obžalovaný rovněž žádné zásadní námitky neuplatňuje; výhrady má toliko vůči závěru nalézacího soudu, že k bezprostřednímu ohrožení života poškozeného, „nedošlo díky rychlé reakci poškozeného, který zastavil a vozidlo opustil“, vysloveného ve skutkové větě výroku o vině.

19. K tomu odvolací soud uvádí, že tato formulace, převzatá prakticky doslovně ze skutkové věty uvedené v obžalobě, je do jisté míry zavádějící. Obžalovaný vedl vůči poškozenému útok střepem lahve, který byl znalcem z odvětví soudního lékařství jednoznačně charakterizován jako zbraň s dostatečným smrtícím potenciálem, pokud je s ní veden bodnořezný výpad vůči krku v místech, kde se nachází vnější krční (hrdelní žíla), přičemž právně do tohoto místa na krku poškozeného jeho útok směřoval. Jednalo se přitom o útok nečekaný, kdy poškozený neměl neméně šanci výpad obžalovaného jakýmkoliv, byť i reflexivním obranným pohybem vykrýt či změnit jeho směr; k poranění poškozeného tedy došlo přesně tam, kde ho obžalovaný zamýšlel způsobit. Již tento útok však pro poškozeného nade vše pochybnost představoval bezprostřední ohrožení jeho života, přičemž pouze díky šťastné náhodě neměl za následek proříznutí krční žíly a s ním spojené následky v podobě vzduchové embolie a následné srdeční zástavy. Následná rychlá reakce poškozeného [jméno] [příjmení] spočívající v okamžitém opuštění vozidla pak eliminovala nebezpečí, že obžalovaný bude ve svém útoku pokračovat dalším či dalšími bodnořeznými útoky.

20. Přes tuto nepřesnost v závěru skutkové věty výroku o vině je však nutno konstatovat, že popis jednání obžalovaného v této větě odpovídá skutkovým zjištěním podloženým provedenými důkazy, a zejména pak z něho lze dovodit všechny znaky skutkové podstaty jak primárního deliktu – zločinu opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, tak i kvazideliktu, který byl podle zjištění odvolacího soudu správně právně posouzen jako pokus zločinu vraždy podle § 21 odst. 1, § 140

odst. 1 tr. zákoníku. V podrobnostech, pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, lze ostatně zcela odkázat na odstavce 49 až 59 odůvodnění napadeného rozsudku.

21. Oproti tomu uložený trest odnětí svobody uložený těsně pod čtvrtinou zákonné trestní sazby uvedené v § 360 odst. 1 tr. zákoníku (rozpětí od tří do deseti let) shledal Vrchní soud v Praze nepřiměřeně přísným. V odstavcích 62 a 63 odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně neuvádí žádnou konkrétní přítěžující okolnost, jež by hovořila v neprospěch obžalovaného, zatímco mu na druhé straně přiznává polehčující okolnosti doznání podle § 41 písm. l) tr. zákoníku, spáchání činu ve věku blízkém věku mladistvých podle § 41 písm. f) tr. zákoníku a upřímné lítosti podle § 41 písm. o) tr. zákoníku. Tuto převahu polehčujících okolností však podle názoru odvolacího soudu přiměřeně nepromítl do rozhodnutí o délce uloženého trestu odnětí svobody a dostatečně nezohlednil ani tu skutečnost, že kvazidelikt v podobě pokusu zločinu vraždy, jehož se obžalovaný ve stavu nepřičetnosti dopustil, zůstal toliko ve stádiu pokusu.

22. Zde je nutno mít na zřeteli, že zvláště závažný zločin vraždy je jedním z nejprísneji trestných činů, neboť se u něho předpokládá zmaření lidského života jako jedné z nejvýše uznávaných, a tedy i nejprísneji chráněných hodnot v civilizovaném světě. Proto je při ukládání trestu v konkrétních případech vždy třeba zohlednit skutečnost, jestliže k tomuto fatálnímu následku nedošlo, byť nezávisle na vůli pachatele.

23. Ani prognóza resocializace obžalovaného se nejvíce zcela nepříznivá; těžiště jejího úspěchu bude spočívat především v úspěchu ochranného protialkoholního a protitoxikomanického léčení, postačujícího podle znalkyně z odvětví psychiatrie v ambulantní formě; což nalézací soud akceptoval a odvolací soud se s takto uloženým ochranným opatřením plně ztotožnil.

24. Ze shora uvedených důvodů Vrchní soud v Praze napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil, a to ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obžalovanému [jméno] [příjmení] s přihlédnutím ke všem zásadám pro ukládání trestních sankcí, uvedeným v ustanoveních § 37 a 38 tr. zákoníku a ke všem hlediskům rozhodným pro výměru trestu, uvedeným v § 39 tr. zákoníku, uložil trest odnětí svobody v trvání tří let a šesti měsíců.

25. Pro výkon tohoto trestu pak obžalovaného shodně jako soud prvního stupně zařadil do věznice s ostrahou, což je vzhledem k jeho délce a vzhledem k charakteru trestné činnosti, za kterou byl tento trest uložen, podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku standardní zákonné zařazení, neboť nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by u něho mohlo být účelu trestu lépe dosaženo v přísnějším vězeňském režimu.

26. Vzhledem k tomu, že odvolací soud neakceptoval odvolací námitky obžalovaného směřující do právní kvalifikace jeho jednání, neshledal důvodným ani jeho požadavek na snížení částky, jež byla poškozenému [příjmení] přiznána z titulu nemajetkové újmy. Peněžní satisfakci ve výši 100 000 Kč shledal přiměřenou duševním útrapám, které poškozenému v důsledku vražedného útoku vznikly, přičemž výše této částky není ani pro obžalovaného likvidační. Proto Vrchní soud v Praze ponechal celý adhezní výrok v napadeném rozsudku beze změny.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky se sídlem v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů

napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Praha 7. ledna 2026

JUDr. Petr Smrž
předseda senátu